

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 13CoCsp/21/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6919203263
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 03. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Katarína Katková
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2022:6919203263.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici, v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Kataríny Katkovej a sudcov JUDr. Amy Odalošovej a JUDr. Danice Kočičkovej, v spore žalobcu O. M., narodeného XX. XX. XXXX, trvale bytom F. XX, XXX XX O. V., právne zastúpeného JUDr. Andrejom Cifrom, advokátom, so sídlom J. Kráľa 5/A, 984 01 Lučenec, proti žalovanému Home Credit Slovakia, a.s., so sídlom Teplická 7434/147, 92 122 Piešťany, IČO: 36 234 176, právne zastúpenému Advokátska kancelária GOLIÁŠOVÁ GABRIELA, s.r.o., so sídlom 1. mája 173/11, 911 01 Trenčín, adresa na doručovanie: Teplická 7434/147, 921 22 Piešťany, IČO: 47 234 679, o určenie bezúročnosti a bezpoplatkovosti spotrebiteľského úveru a o vydanie bezdôvodného obohatenia, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Rimavská Sobota č.k. 8Csp/84/2019-260 z 12. mája 2021, takto

r o z h o d o l :

I. Rozsudok Okresného súdu Rimavská Sobota vo výroku, ktorým uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 467,39 Eur s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne počnúc dňom 03. 10. 2019 až do zaplataenia (druhý výrok) a v závislom výroku o trovách konania (tretí výrok), p o t v r d z u j e .

II. Žalovaný je p o v i n ň ý zaplatiť žalobcovi náhradu trov tohto odvolacieho konania v rozsahu 100 %, do troch dní od právoplatnosti uznesenia súdu prvej inštancie o výške náhrady trov konania.

o d ô v o d n e n i e :

1. Okresný súd Rimavská Sobota (ďalej aj „okresný súd,“ alebo „súd prvej inštancie,“ resp. „prvoinštančný súd“) odvolaním napadnutým rozsudkom zo dňa 12. 05. 2021 určil, že spotrebiteľský úver poskytnutý na základe Úverovej zmluvy č. XXXXXXXXXXXX, uzatvorenej dňa 15. 03. 2013 medzi žalobcom a žalovaným, je bezúročný a bez poplatkov (prvý výrok). Zároveň súd prvej inštancie uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 467,39 Eur s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne počnúc dňom 03. 10. 2019 až do zaplataenia, v lehote 3 dní odo dňa právoplatnosti rozsudku (druhý výrok). O nároku na náhradu trov konania súd prvej inštancie rozhodol tak, že žalobcovi sa voči žalovanému priznáva nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu, ktorých výška bude vyčíslená v samostatnom uznesení (tretí výrok).

Z odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie vyplýva, že žalobca sa žalobou domáhal určenia, že spotrebiteľský úver, ktorý mu bol poskytnutý na základe úverovej zmluvy, uzatvorenej dňa 15. 03. 2013 so žalovaným (ďalej aj „Zmluva o úvere,“ resp. „zmluva“) je bezúročný a bez poplatkov a písomným podaním zo dňa 24. 09. 2019 sa žalobca domáhal pripustenia zmeny žaloby, a to vydania bezdôvodného obohatenia žalovaným vo výške 467,39 Eur s príslušenstvom.

Žalovaný navrhol žalobu zamietnuť, pretože Zmluva o úvere spĺňa všetky náležitosti platného právneho úkonu, bola uzatvorená v súlade so všeobecne záväznými právnymi predpismi a neobsahuje žiadne ustanovenia, ktoré by spôsobili značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa.

Súd prvej inštancie vec právne posúdil podľa ustanovenia § 52 ods.1, 2, 3, 4 Občianskeho zákonníka účinného v čase uzatvorenia zmluvy (ďalej aj „OZ“), § 451 ods.1, 2 OZ, § 9 ods. 1, 2, § 11 ods.1 zákona č. 129/2010 Z. z. v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy (ďalej aj „ZoSÚ“, resp. „Zákon o spotrebiteľskom úvere“).

Súd prvej inštancie zistil, že Zmluva o úvere neobsahuje všetky náležitosti platne uzavretej zmluvy. Poukázal na to, že dňa 15. 03. 2013 na základe Zmluvy o úvere žalovaný žalobcovi poskytol bezúčelový revolvingový úver s výškou kreditného limitu (úverového rámca) 320,- Eur, pričom výška mesačnej splátky bola vyjadrená v zmluve - 4 % z dlžnej čiastky ročnou úrokovou sadzbou 26,28 %, 11,88 %, priemerná hodnota RPMN 26,62 %, RPMN 43,93 %, celková čiastka splatná spotrebiteľom 385,11 Eur. Podľa názoru súdu prvej inštancie výška mesačnej splátky určená v Zmluve o úvere, a to 4 % z dlžnej čiastky, je neurčitá, pretože bráni spotrebiteľovi pri podpise zmluvy poznať konkrétnu mesačnú splátku, ktorú bude veriteľovi hradiť a je pre spotrebiteľa zavádzajúca a odporuje ustanoveniu § 9 ods.2, písm. k/ ZoSÚ. Pokiaľ žalovaný tvrdil, že vzhľadom na charakter revolvingového úveru, kedy účastníci zmluvy pri jej uzatváraní nevedia určiť, kedy a koľko z úveru bude čerpané, že nie je možné presne stanoviť výšku mesačnej splátky, súd prvej inštancie uviedol, že pri uzatváraní zmluvy sa táto náležitosť zistiť dá, pretože veriteľovi v čase podpisu úverovej zmluvy je známa výška úverového rámca, a teda z nej možno vypočítať výšku mesačnej splátky.

Ďalej súd prvej inštancie zistil, že v Zmluve o úvere nie je korektným spôsobom akceptované ustanovenie § 9 ods.2, písm. i/ ZoSÚ, keďže výška úrokovej sadzby je vyjadrená v dvoch číselných údajoch a to 26,28 % a 11,88 %, kedy len s odkazom na úplne malú hviezdičku je definované, že táto úroková sadzba je v závislosti na výške vyčerpanej čiastky, ktoré vysvetlenie v spodnej časti zmluvy nie je ani voľným okom čitateľné. V dolnej časti textu zmluvy pri symbole hviezdičky je uvedené: v závislosti na výške vyčerpanej čiastky viď Sadzobník. Podľa Sadzobníka poplatkov a odmien je úroková sadzba pre vyčerpanú čiastku nižšiu ako 1.000,- Eur 26,28 % ročne (2,19 % mesačne) a úroková sadzba pre vyčerpanú čiastku vyššiu ako 1.000,- Eur 11,88 % ročne (0,99 % mesačne). Podľa názoru súdu prvej inštancie je v Sadzobníku vysvetlenie ohľadne výšky úrokovej sadzby umiestnené v tabuľke v súbore viacerých poplatkov a odmien neprehľadné. Zákonom stanovené označenie jednotlivých zložiek úveru však nie je svojvoľné, predstavuje vymedzenie, aby sa dlžník ako spotrebiteľ dokázal zorientovať v ponuke a zároveň, aby nebolo možné, že si veriteľ bude voči nemu uplatňovať i nároky, na ktoré nemá právo. Údaj o ročnej úrokovej sadzbe v dvoch číselných údajoch nespĺňa náležitosť podľa § 9 ods.2, písm. i/ ZoSÚ. Ak žalovaný uplatňoval ročnú úrokovú sadzbu 26,28 % pri peňažných prostriedkoch čerpaných do sumy 1.000,- Eur, resp. ročnú úrokovú sadzbu 11,88 % ročne pri peňažných prostriedkoch čerpaných nad sumu 1.000,- Eur, mal ju jednoznačne vyjadriť v texte zmluvy. Priemerný spotrebiteľ pri podpise zmluvy nevedel, v akej výške bude platiť úrokovú sadzbu a zmluvné podmienky, ktoré sa v zmluve nachádzajú v dolnej časti zmluvy miniatúrnym písmom, dá sa povedať, že ani nečíta, keďže sa prečítať ani voľným okom nedajú a nie to ešte vyhodnotiť. Vypracovanie časti zmluvy drobným písmom oproti ostatnému textu zmluvy je spôsobilé ovplyvniť správanie priemerného spotrebiteľa smerujúce k ekonomickému rozhodnutiu a takáto prax predstavuje nekalú praktiku. Nekalé obchodné praktiky sú zakázané s poukazom na § 7 zákona č. 257/2001 Z.z. o ochrane spotrebiteľa a na Smernicu Rady č. 93/13/EHS. Ďalej súd prvej inštancie konštatoval, že formulárová zmluva musí byť pre spotrebiteľa dostatočne čitateľná aj s použitím vhodnej veľkosti písma, čo platí hlavne pri podstatných náležitostiach zmluvy a má byť logicky usporiadaná, aby sa v nej spotrebiteľ dokázal bez problémov orientovať. Samotné rozhodnutie Súdneho dvora EU zo dňa 09. 11. 2016 vo veci pod č. C-42/15, ktorého aplikácie sa žalovaný dovoláva, v bode 4. výroku uvádza, že v prípade, ak zmluva o úvere neobsahuje všetky náležitosti uvedené v čl. 10 ods.2 tejto smernice, táto zmluva sa bude považovať za zmluvu o úvere bez úrokov a poplatkov, pokiaľ ide o okolnosť, ktorej neuvedenie môže spochybniť možnosť spotrebiteľa posúdiť rozsah svojho záväzku, k čomu v predmetnej veci nepochybne došlo.

Vzhľadom na nesplnenie zákonných náležitostí Zmluvy o úvere mal súd prvej inštancie za to, že predmetný úver je potrebné považovať za bezúročný a bezpoplatkový a keďže pre tento záver postačuje nesplnenie čo i len jednej z uvedených zákonných náležitostí, súd prvej inštancie sa ďalej ďalšími náležitosťami posudzovanej zmluvy ani nezaoberal. Čo sa týka naliehavého právneho záujmu na určení, že predmetný úver je bezúročný a bezpoplatkový, súd prvej inštancie poukázal na to, že od 01. 01. 2018 je účinná právna úprava uvedená v § 11 ods.4 ZoSÚ a jedná sa o ustanovenie procesného charakteru, preto s poukazom na ustanovenie § 137 písm. d/ Civilného sporového poriadku v znení neskorších právnych predpisov (ďalej aj „CSP“) nie je potrebné skúmať naliehavý právny záujem, keďže sa jedná o určenie právnej skutočnosti, ktorá vyplýva z osobitného predpisu.

Ďalej súd prvej inštancie uviedol: „K vydaniu bezdôvodného obohatenia, ktorého sa domáhal žalobca od žalovaného, súd poukazuje na tú skutočnosť, že žalobca počas konania rozšíril svoju žalobu aj o

vydanie bezdôvodného obohatenia v sume 467,39 Eur s tým, že uviedol, že na základe úverovej zmluvy čerpal sumu 2.613,88 Eur a celkove uhradil sumu 3.081,27 Eur a predložil súdu listiny o čerpaniach a úhradách žalobcu za obdobie rokov 2014 až 2019 a to výpisy z účtu Clubcard kreditnej karty a výpis z účtu Slovenskej sporiteľne a.s. Bratislava, z ktorého súd zistil, že dňa 16. 04. 2019 poukázal žalobca žalovanému sumu 62,00 Eur. Žalovaný napriek tomu, že ho súd žiadal o predloženie prehľadu splátok a úhrad žalobcu na predmetnú úverovú zmluvu, žalovaný tento prehľad nepredložil, následne počas konania ako prílohu odvolania pripojil tri výpisy z účtu Clubcard kreditnej karty za obdobie od 01. 10. 2014 do 31. 10. 2014, za obdobie od 01. 08. 2017 do 31. 08. 2017 a za obdobie od 01. 05. 2019 do 31. 05. 2019 a listinu označenú ako prehľad čerpania žalobcom na ÚZ 6303017536, ktorá je bez ďalších identifikačných údajov účastníkov zmluvy s tým, že na tretej strane tejto listiny je uvedené, že sa jedná o čerpanie spolu 3.697,26 Eur. Následne ako súčasť ospravedlnenia neúčasti na pojednávaní dňa 12. 05. 2021 zaslal súdu tabuľku, ktorá taktiež nie je čitateľná voľným okom, súd pre oboznámenie sa s ňou, musel použiť lupu, pričom zistil, že taktiež sa jedná len o časť čerpania "asi" z úverového účtu žalobcu za obdobie od decembra roku 2017 do decembra roku 2018. Takýto postoj žalovaného v predmetnom konaní súd okrem iného vyhodnotil tak, ako to uvádzal sám žalovaný vo svojom písomnom podaní zo dňa 27. 08. 2019, ktoré je zažurnalizované na čl. 50 spisu, kde žalovaný okrem iného uviedol, že bolo by v rozpore so zásadou rovnosti zbraní, rovnosti strán sporu nútiť druhú stranu, aby predkladala dôkazy na podporu tvrdení protistrany, teda dôkazy, ktoré sú výlučne v jej neprospech, čiže sám potvrdil, že by bolo v jeho neprospech predloženie vierohodných písomných dôkazov o skutočnej výške čerpaných finančných prostriedkov žalobcom ako i o skutočnej výške zaplatených splátok žalobcom titulom predmetnej úverovej zmluvy. Aj na tomto mieste je potrebné poukázať na to, že v danom prípade sa jedná o spotrebiteľský spor.

Žalovaný v svojich písomných vyjadreniach uvádzal, že dôkazné bremeno je na strane žalobcu a tým, že žalobca nepredložil súdu žiadny dôkaz na podporu svojich tvrdení ohľadne preplatenia úveru nad výšku poskytnutej istiny žalovanému tým znemožnil, aby v konaní zaujal voči žalobe náležitú procesnú obranu. S týmto tvrdením žalovaného sa súd nestotožnil, práve naopak, keďže žalovaný svoje tvrdenie o tom, že žalobca súhrne vyčerpal finančné prostriedky vo výške 3.697,26 Eur nepodložil presvedčivými dôkazmi, čo súd už vyhodnotil vyššie, súd je toho názoru, že práve žalovaný svoje tvrdenie na svoju obranu dostatočne nepreukázal. Vzhľadom k tomu súd rozhodol na základe dôkazov, ktoré boli predložené zo strany žalobcu.

Z vyššie uvedených dôvodov súd rozhodol tak, ako je to uvedené vo výrokovej časti rozsudku.

Zároveň súd zaviazal žalovaného na zaplatenia aj úrokov z omeškania z priznanej sumy v zmysle § 517 ods. 1, 2 Obč. zákonníka, keďže žalovaný svoj dlh riadne a včas nesplnil, je v omeškaní, je žalobca oprávnený požadovať úroky z omeškania, ktorých výška je stanovená v zmysle § 3 Nariadenia vlády č. 87/1995 Z.z., kde žalobca si uplatňuje úroky z omeškania z uplatnenej sumy od 03. 10. 2019, t.j. od nasledujúceho dňa po dni, kedy bola žaloba žalobcu doručená žalovanému až do zaplatenia.

O nároku na náhradu trov konania súd prvej inštancie rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP a žalobcovi, ktorý mal vo veci plný úspech, priznal právo na plnú náhradu trov konania voči žalovanému. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník v zmysle § 262 ods. 2 CSP.

2. Proti rozsudku súdu prvej inštancie, konkrétne do výroku, ktorým súd prvej inštancie uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 467,39 Eur s príslušenstvom (druhý výrok) a do závislého výroku o trovách konania (tretí výrok), žalovaný podal včas odvolanie.

Navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v odvolaní napadnutom výroku zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a priznal mu náhradu trov prvoinštančného a odvolacieho konania.

Odvolanie odôvodnil odvolacími dôvodmi podľa § 365 ods. 1) písm. b), f), h) CSP.

Uviedol, že podľa súdu prvej inštancie v Zmluve o úvere bolo vyjadrenie mesačnej splátky vo výške 4% neurčité, brániace spotrebiteľovi poznať konkrétnu výšku splátky. Taktiež duálne vyjadrenie úrokovej sadzby nebolo korektne akceptovateľné, preto prvoinštančný súd považoval Zmluvu o úvere za bezúročnú a bez poplatkov a priznal žalobcovi bezdôvodné obohatenie presahujúce istinu poskytnutého úveru, ktorá však absolútne nekorešponduje so skutočným stavom podloženým dôkazmi.

On v konaní opakovane zdokladoval výšku čerpania úveru žalobcom vo výške 3.697,26 Eur, na ktorú súd prvej inštancie bez zrejmeho dôvodu neprihliadal.

On v prvoinštančnom konaní zdôvodňoval, že výpis z účtu žalobcu je v excelovskom súbore zaslaný z dôvodu prehľadu a presnosti prepočtu úhrad, ktorú realizoval samotný systém. Na preukázanie pravdivosti uvedených súm v odvolacom konaní predkladá výpisy z účtu, ktoré boli každý mesiac

zasielané žalobcovi, žalobcami nimi disponuje a nič mu nebránilo predložiť ich ako dôkaz súdu prvej inštancie.

Prvoinštančný súd na dôkaz ním predložený neprihliadol, čo považuje za porušenie práva na spravodlivý proces. Pod porušením práva na spravodlivý proces treba rozumieť taký závadný procesný postup súdu, ktorým strane v konaní znemožní realizáciu jej procesných práv, priznaných jej v civilnom sporovom konaní. O naplnenie tohto odvolacieho dôvodu ide vždy aj vtedy, ak je rozhodnutie súdu nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov, čo má za následok jeho nepresvedčivosť. Riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ako súčasť základného práva na súdnu a inú právnu ochranu vyžaduje, aby sa súd jasným, právne korektným a zrozumiteľným spôsobom vyrovnal so všetkými skutkovými a právnymi skutočnosťami, ktoré sú pre jeho rozhodnutie vo veci podstatné a právne významné (Nález Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS 236/06).

Odôvodnenie má obsahovať dostatok dôvodov a ich uvedenie má byť zrozumiteľné. Súd je povinný formulovať odôvodnenie spôsobom, ktorý zodpovedá základným pravidlám logického, jasného vyjadrovania a musí spĺňať základné gramatické, lexikálne a štylistické hľadiská. Účelom odôvodnenia je predovšetkým doložiť správnosť rozhodnutia; zároveň je aj prostriedkom kontroly správnosti postupu súdu pri vydávaní rozhodnutia. Ustanovenie § 220 CSP dáva súdom dostatočný návod na to, aké má byť odôvodnenie rozhodnutia. V prípade, ak súd pri odôvodňovaní rozhodnutia nepostupuje uvedeným spôsobom, ktorý záväzne určuje citované ustanovenie, ide o nedostatky odôvodnenia, ktoré zakladajú vadu nepreskúmateľnosti rozhodnutia (viď. rozsudok Krajského súdu v Nitre zo dňa 28. 02. 2020, sp.zn. 6Co/134/2019)

Prvoinštančný súd vyhodnotil Zmluvu o úvere za bezúročnú a bez poplatkov, čo však neznamená, že bez reálneho podloženia dôkazmi prizná žalobcovi žalovanú sumu, ktorá je v rozpore s predloženými dôkazmi.

Žalobca čerpal na základe žalovanej úverovej zmluvy úver vo výške 3.697,26 Eur, pričom uhradil sumu 3.972,27 Eur, z čoho je zrejmé, že žalobca nemá nárok na celú výšku žalovanej sumy z dôvodu nesprávnej výšky. V prvoinštančnom konaní bolo nevyhnutnou povinnosťou žalobcu uniesť dôkazné bremeno a tiež bremeno tvrdenia a súdu prvej inštancie dôsledne ozrejmiť, čo žaluje, ktoré splátky za aké obdobie a pri akom čerpaní.

3. Žalobca vo vyjadrení k odvolaniu žalovaného navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v odvolaní napadnutom výroku potvrdil ako dôvodný a správny a uložil žalovanému zaplatiť mu náhradu trov odvolacieho konania.

Uviedol, že rozhodnutie súdu prvej inštancie považuje za správne po stránke právnej i skutkovej, pretože jeho vydaniu predchádzalo dostatočné zistenie skutkového stavu a náležitá aplikácia relevantných právnych predpisov na predmetnú spotrebiteľskú vec.

Právne závery súdu prvej inštancie v súvislosti s výškou vydaného bezdôvodného obohatenia nie sú žiadnym odôvodneným argumentom spochybniteľné, a vychádzajú zo správneho vyhodnotenia dôkaznej situácie a jednotlivé úvahy súdu prvej inštancie sú vysvetlené jasne a zreteľne. Tým, že žalovaný podal odvolanie s prílohami, v podstate potvrdil svoje zlyhanie v podobe nesprávneho negatívneho postoja k výzvam súdu prvej inštancie, ktorý ho opakovane vyzýval na predloženie dôkazu na preukázanie svojich tvrdení.

On sa v plnom rozsahu stotožňuje so závermi súdu prvej inštancie a nenachádza žiadne vady ani v rámci odôvodnenia napadnutého rozsudku, pretože súd prvej inštancie rešpektoval znenie § 220 ods. 2 CSP, ktoré kladie určité zákonné nároky na kvalitu odôvodnenia rozsudku.

Ďalej poukázal na to, že žalovaný pripojil k podanému odvolaniu prílohy, ktoré doposiaľ neboli predložené v priebehu konania pred súdom prvej inštancie. Konkrétne ide o doposiaľ nepredložené prílohy: výpis z účtu Clubcard za obdobie 01. 03. 2013 - 31. 03. 2013, výpis z účtu Clubcard za obdobie 01. 04. 2013 - 30. 04. 2013, výpis z účtu Clubcard za obdobie 01. 05. 2013 - 31. 05. 2013, výpis z účtu Clubcard za obdobie 01. 06. 2013 - 30. 06. 2013, výpis z účtu Clubcard za obdobie 01. 07. 2013 - 31. 07. 2013, výpis z účtu Clubcard za obdobie 01. 08. 2013 - 31. 08. 2013, výpis z účtu Clubcard za obdobie 01. 09. 2013 - 31. 09. 2013, výpis z účtu Clubcard za obdobie 01. 10. 2013 - 31. 10. 2013, výpis z účtu Clubcard za obdobie 01. 11. 2013 - 31. 11. 2013, výpis z účtu Clubcard za obdobie 01. 12. 2013 - 31. 12. 2013, výpis z účtu Clubcard za obdobie 01. 01. 2014 - 31. 01. 2014, výpis z účtu Clubcard za obdobie 01. 02. 2014 - 31. 02. 2014, výpis z účtu Clubcard za obdobie 01. 03. 2014 - 31. 03. 2014, výpis z účtu Clubcard za obdobie 01. 04. 2014 - 31. 04. 2014, výpis z účtu Clubcard za obdobie 01. 05. 2014 - 31. 05. 2014, výpis z účtu Clubcard za obdobie 01. 06. 2014 - 31. 06. 2014, výpis z účtu Clubcard za obdobie 01. 07. 2014 - 31. 07. 2014, výpis z účtu Clubcard za obdobie 01. 08. 2014 - 31. 08. 2014, výpis z účtu Clubcard za obdobie 01. 09. 2014 - 31. 09. 2014, výpis z účtu

Clubcard za obdobie 01. 11. 2014 - 31. 11. 2014, výpis z účtu Clubcard za obdobie od 20. 01. 2017 - 31. 01. 2017, výpis z účtu Clubcard za obdobie od 19. 07. 2017 - 31. 07. 2017, zjednodušený výpis z účtu za obdobie 22. 02. 2019 - 28. 02. 2019, zjednodušený výpis z účtu za obdobie 26. 03. 2019 - 31. 03. 2019, zjednodušený výpis z účtu za obdobie 17. 04. 2019 - 30. 04. 2019, zjednodušený výpis z účtu za obdobie 31. 05. 2019 - 31. 05. 2019,

Konštatoval, že podľa § 383 CSP je odvolací súd viazaný skutkovým stavom ako ho zistil súd prvej inštancie. Odvolací súd môže podľa § 384 ods. 3 CSP doplniť dokazovanie iba za podmienok uvedených v § 366 CSP.

Mal za to, že v predmetnej veci bol skutkový stav náležite zistený a neexistujú žiadne okolnosti podľa § 366 CSP, ktoré by pripúšťali v konaní predložiť nové prostriedky procesnej obrany žalovaného a zbaviť ho tak zodpovednosti za neunesenie dôkazného bremena žalovaného v konaní pred súdom prvej inštancie. Ako správne konštatoval súd prvej inštancie v odôvodnení, súdne konanie je ovládané zásadou rovnosti zbraní, ktorá by pripustením nových dôkazov v odvolacom konaní bola porušená.

4. Žalovaný vo vyjadrení k vyjadreniu žalobcu uviedol, že rozporoval výšku žalovaného bezdôvodného obohatenia už v rámci konania pred prvoinštančným súdom v podaní zo dňa 18. 10. 2019, s ktorým súčasne doložil aj prehľad čerpania úveru žalobcom, na ktorý však prvoinštančný súd z neznámych dôvodov neprihliadol. Predloženie výpisov z účtu malo byť predovšetkým povinnosťou žalobcu, ktorý si v konaní svoj nárok uplatňuje a nie jeho. Zasielanie jednotlivých výpisov z účtu, ktoré sú totožné s prehľadom čerpania je zbytočne neúmerným zahlcovaním schránok a komplikovaným aj pre samotné zaslanie z dôvodu objemu, preto sa mu snaží vyhýbať a zasiela radšej sumarizovaný prehľad v súbory excel. Okrem toho žalobca ním prezentovanú a zdokladovanú výšku čerpania úveru na základe Zmluvy o úvere zmluvy nepoprel, ani nerozporoval, čo pri aplikácii ustanovenia § 151 ods. 1 CSP znamená, že sa prezentovaná výška čerpania úveru považuje za nespornú.

5. V dôsledku odvolania krajský súd, ako súd odvolací (podľa § 34 CSP), vec preskúmal v medziach daných ustanovením § 379 a 380 CSP, bez nariadenia pojednávania podľa § 385 ods. 1, 2 CSP a contrario a rozsudok súdu prvej inštancie v odvolaní napadnutom výroku (druhý výrok) a v závislom výroku o trovách konania (tretí výrok) ako vecne správne podľa § 387 ods. 1, 2 CSP potvrdil.

6. Podľa ustanovenia § 387 ods. 1, 2 CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne. Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

7. Odvolací súd po preskúmaní napadnutého rozsudku i konania, ktoré mu predchádzalo, dospel k záveru, že súd prvej inštancie v prejednávanej veci zistil skutkový stav v dostatočnom rozsahu, na základe toho dospel ku správnym skutkovým zisteniam a tieto aj správne právne posúdil. Z odôvodnenia rozhodnutia vyplýva vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na strane jednej a právnymi závermi na strane druhej. Súd prvej inštancie neporušil právo strán na spravodlivý proces, pretože v hodnotení skutkových zistení neabsentuje žiadna relevantná skutočnosť alebo okolnosť. Naopak, prvoinštančný súd ich náležitým spôsobom posúdil súhrnne v celom rozsahu a aj ich náležite vyhodnotil (rešpektujúc zásady formálnej logiky).

8. Súd prvej inštancie je vo svojej argumentácii obsiahnutej v odôvodnení napadnutého rozsudku koherentný, jeho rozhodnutie je konzistentné. Rozsudok okresného súdu je presvedčivý, premisy zvolené v rozsudku, rovnako ako aj závery, ku ktorým dospel, sú racionálne a aj spravodlivé. Odvolací súd konštatuje, že odôvodnenie písomného vyhotovenia rozsudku je dostatočne vyčerpávajúce a zodpovedá kritériám uvedeným v ustanovení § 220 ods. 2 CSP. Odvolací súd na zdôraznenie správnosti napadnutého rozsudku preto poukazuje len na určité najzásadnejšie aspekty, ktorými reaguje na argumenty žalovaného v odvolaní.

9. V súvislosti s odvolacími argumentmi žalovaného odvolací súd poukazuje na skutočnosť, že žalovaný v odvolacom konaní neuviedol žiadne nové skutočnosti alebo dôkazy, ktoré objektívne nemohol uplatniť v konaní pred okresným súdom a ktoré by spĺňali procesné podmienky uvedené v ustanovení § 366 CSP na to, aby mohli byť relevantným odvolacím dôvodom.

10. Bezdôvodné obohatenie je upravené v ustanovení § 451 OZ a nasl.. Bezdôvodné obohatenie v zmysle Občianskeho zákonníka v pozitívnom vymedzení je majetkový prospech získaný 1/ plnením bez právneho dôvodu, 2/ plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol, 3/ plnením z neplatného právneho úkonu, 4/ z nepoctivých zdrojov, 5/ plnením za toho, kto podľa práva mal plniť sám. Subjekt, ktorý sa bezdôvodne obohatil, je povinný vydať bezdôvodné obohatenie oprávnenému subjektu, t.j. v prospech toho, na úkor koho bezdôvodné obohatenie vzniklo.

11. Právny vzťah bezdôvodného obohatenia je samostatným vzťahom, ktorý vznikne v dôsledku porušenia iného právneho vzťahu alebo na základe určitej právnej skutočnosti (podľa zákonom definovaného pojmu bezdôvodného obohatenia). Záväzkový právny vzťah z bezdôvodného obohatenia však vznikne len za splnenia určitých zákonných predpokladov, ktorými sú získanie bezdôvodného obohatenia na strane určitej osoby, protiprávnosť získania bezdôvodného obohatenia, majetková ujma, ktorá postihuje inú určitú osobu a príčinná súvislosť medzi protiprávnym získaním bezdôvodného obohatenia určitou osobou a majetkovou ujmom inej určitej osoby, a napokon, že nejde o prípad, keď Občiansky zákonník napriek majetkovému prospechu bezdôvodné obohatenie výslovne vylučuje (uznesenie NS SR sp. zn. 2Cdo 92/2010 z 19. januára 2012).

12. V posudzovanej veci odvolaním nenapadnutým výrokom rozsudku súd prvej inštancie určil, že spotrebiteľský úver poskytnutý na základe Úverovej zmluvy č.XX., uzatvorenej dňa 15. 03. 2013 medzi žalobcom a žalovaným, je bezúročný a bez poplatkov (prvý výrok).

13. Keďže spotrebiteľský úver s odkazom na Zmluvy o úvere sa považuje za bezúročný a bez poplatkov a žalobca sa (po pripustení zmeny žaloby) domáhal voči žalovanému i vydania bezdôvodného obohatenia vo výške 467,39 Eur s príslušenstvom, súd prvej inštancie postupoval správne, keď zisťoval rozsah bezdôvodného obohatenia na strane žalovaného tak, že ustálil celkovú výšku úveru, ktorú žalovaný poskytol žalobcovi na základe Zmluvy o úvere a celkovú čiastku, ktorú žalobca zaplatil žalovanému s odkazom na Zmluvu o úvere a následne rozsah bezdôvodného obohatenia určil odčítaním celkovej čiastky, ktorú žalobca zaplatil žalovanému od sumy žalovaným poskytnutej celkovej výšky úveru.

14. Z obsahu spisu vyplýva, že žalobca na preukázanie rozsahu bezdôvodného obohatenia na strane žalovaného vo výške 467,39 Eur, predložil v rámci prvoinštančného konania listinné dôkazy, a to výpisy z účtu Clubcard kreditnej karty a výpis z účtu Slovenskej sporiteľne a.s. Bratislava (č.l. 73 - 117 spisu).

15. Žalovaný v priebehu konania špecifikoval celkovú výšku úveru poskytnutú žalobcovi vo výške 3 697,26 Eur, pričom na preukázanie výšky čerpania úveru označil dôkaz, a to „Prehľad čerpania finančných prostriedkov na ÚZ 6303017536.“

16. Odvolací súd konštatuje, že medzi stranami bola nesporná výška žalobcom zaplatená celková čiastka žalovanému s odkazom na Zmluvu o úvere, a to 3 081,27 Eur, avšak medzi stranami bola sporná výška úveru, poskytnutá žalovaným žalobcovi (podľa skutkových tvrdení žalobcu mu mal žalovaný poskytnúť úver súhrnne vo výške 2 613,88 Eur a podľa skutkových tvrdení žalovaného mal žalovaný žalobcovi poskytnúť úver súhrnne vo výške 3 697,26 Eur).

17. Odvolací súd uvádza, že dokazovanie je jeden zo základných inštitútov civilného procesu. Aby súd vedel spor riadne prejednať a rozhodnúť, musí mať zabezpečený dostatok skutkových poznatkov významných pre rozhodnutie sporu. Ustanovenie § 185 CSP zaviedlo princíp formálnej pravdy. Formálnou pravdou sa rozumie, že súd pri rozhodovaní vychádza výlučne z dôkazov, ktoré mu navrhli strany sporu. Súd sa tak nemusí dostať k úplnému zisteniu pravdy, vzhľadom na to, že si o spore môže urobiť svoj obraz iba v rozsahu, v akom mu ho vykreslia strany sporu svojimi tvrdeniami a súvisiacimi dôkazmi. Dôraz sa kladie na procesnú diligenciu strán sporu, čoho dôsledkom je obmedzenie dôkaznej iniciatívy súdu a jej presun takmer bezvýhradne na strany sporu. Navrhovanie dôkazov stranami sporu je časovo ohraničené sudcovskou koncentráciou konania a zákonnou koncentráciou konania. Tieto predstavujú vyjadrenie základného princípu civilného sporu uvedeného v čl. 10 CSP (zásady arbitrárneho poriadku), podľa ktorého súd určuje priebeh a tempo konania s prihliadnutím na hospodárnosť konania tak, aby bol naplnený účel zákona. Sudcovskou koncentráciou konania sa rozumie povinnosť strán sporu uplatniť prostriedky procesnej obrany a útoku (medzi ktoré sa radia aj návrhy na vykonanie dôkazov v zmysle § 149 CSP) včas. Prostriedky procesného útoku a obrany nie sú

uplatnené včas, ak ich strana mohla predložiť už skôr, keby konala starostlivo so zreteľom na rýchlosť a hospodárnosť konania. Na prostriedky, ktoré neboli uplatnené včas, nemusí súd prihliadnúť, najmä ak by to vyžadovalo nariadenie ďalšieho pojednávania alebo vykonanie ďalších úkonov. Podmienkou je, aby súd v rozhodnutí v merite veci náležite odôvodnil neprihliadnutie na včas neuplatnené prostriedky.

18. Povinnosť strán tvrdiť potrebné skutočnosti v sporovom konaní sa nazýva povinnosť tvrdenia a vzťahuje sa vždy na konkrétnu skutočnosť uvádzanú stranami. V prípade, že ju strana splnila, platí, že uniesla bremeno tvrdenia. Existencia tvrdenej skutočnosti však podmieňuje existenciu dôkaznej povinnosti, teda povinnosti strany označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení. Nedodržanie povinnosti tvrdenia alebo dôkaznej povinnosti nie je procesne sankcionované, zväčša sa však prejaví v rozhodnutí vo veci, vo forme neúspechu strany v spore. Pri hodnotení dôkazov Civilný sporový poriadok vychádza zo zásady ich voľného hodnotenia, ktorá vyplýva z ústavného princípu nezávislosti súdov. Táto zásada znamená, že záver, ktorý si sudca urobí o vykonaných dôkazoch z hľadiska ich pravdivosti a dôležitosti pre rozhodnutie, je vecou jeho vnútorného presvedčenia a jeho logického myšlienkového postupu. Hodnotiacia úvaha súdu musí vždy zodpovedať zásadám formálnej logiky, musí vychádzať zo zisteného skutkového stavu veci a musí byť preskúmateľná v inštančnom postupe. V priebehu dokazovania súd po vytriedení nepodstatných a nezákonných dôkazov ďalej hodnotí len dôkazy zostávajúce, teda dôkazy dôležité a právne relevantné, ktoré treba posúdiť z hľadiska ich pravdivosti. Posudzovanie pravdivosti konkrétneho dôkazu predpokladá, že sudca takýto dôkaz posudzuje najskôr izolovane z hľadiska vierohodnosti toho, kto ho podáva, a či získané informácie sú svojim obsahom pravdepodobné alebo nie. Následne súd pristúpi k posudzovaniu jednotlivých dôkazov v ich vzájomných súvislostiach tak, aby informácie vyplývajúce z dôkazov, ktoré považuje za pravdivé, tvorili ucelenú a logicky usporiadanú reťaz.

19. V súvislosti s hodnotením vykonaných dôkazov zo strany prvoinštančného súdu je potrebné uviesť, že odvolací súd je podľa § 383 CSP viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie, okrem prípadov, ak dokazovanie zopakuje alebo doplní. Na základe toho odvolací súd v odvolacom konaní skúma (okrem splnenia procesných podmienok odvolacieho konania), či súd prvej inštancie vykonal náležité dokazovanie a či skutkové zistenia, ku ktorým po takomto dokazovaní dospel, majú v prevedenom dokazovaní oporu. Ak zistí, že nebolo prevedené náležité dokazovanie (kde možno zaradiť i nevykonanie stranou sporu navrhovaného relevantného dôkazu), alebo ak zistí, že prvoinštančným súdom konštatovaný skutkový stav nemá oporu v prevedenom dokazovaní (nevyplýva z prevedených dôkazov) prípadne, ak má za to, že prvoinštančný súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, dokazovanie v potrebnom rozsahu opakuje sám (§ 384 ods. 1 CSP)

20. V tomto prípade odvolací súd konštatuje, že súd prvej inštancie vykonal náležité dokazovanie, z neho získané dôkazy vyhodnotil podľa zákonných kritérií (§ 191 ods. 1 CSP) a na základe toho ustálil skutkový stav, z ktorého pri rozhodnutí vychádzal. Odvolací súd v hodnotení dôkazov zo strany prvoinštančného súdu nezistil žiadny rozpor s princípmi formálnej logiky a so zákonnými procesnými pravidlami a preto nepovažoval za potrebné ním prevedené dokazovanie opakovať, alebo doplniť.

21. Odvolací súd (zhodne s názorom prvoinštančného súdu) konštatuje, že žalovaný neuniesol dôkazné bremeno ohľadne svojich skutkových tvrdení, že žalobcovi poskytol úver v súhrnnej sume 3 697,26 Eur, t.j. o sumu 1 083,38 Eur viac než žalobca prostriedkami procesného útoku preukázal v priebehu prvoinštančného konania (3697,26 Eur - 2 613,88 Eur).

22. Vzhľadom na odvolací argument žalovaného ohľadne neprihliadnutia na ním predložené dôkazy súdom prvej inštancie týkajúce sa výšky čerpania úveru žalobcom, odvolací súd poukazuje na to, že súd prvej inštancie postupoval správne, keďže žalovaným predložený dôkaz „Prehľad čerpania žalobcom na ÚZ 630 017356“ a ktorého dôveryhodnosť žalobca spochybnil, je nevierohodným dôkazným prostriedkom, nakoľko (stotožňujúc sa s názorom žalobcu) neobsahuje žiadny spoľahlivý autorizačný prvok, ktorý by vierohodne potvrdzoval, že ide skutočne o čerpania reálne vykonané žalobcom, neobsahuje ani dátum vyhotovenia ani osobu zodpovednú za jej vyhotovenie vrátane jej podpisu a je vo forme, ktorú môže vytvoriť skutočne ktokoľvek za pomoci akéhokoľvek počítačového zariadenia, pričom ani sumarizovaný prehľad v súbory excel, ktorý bol súčasťou vyjadrenia žalovaného zo dňa 07. 05. 2021 nemá atribúty vierohodného dôkazného prostriedku, z ktorého nie je možné určiť, že sumarizovaný prehľad sa týka žalobcu a ide o prostriedky čerpané žalobcom z titulu poskytnutého úveru. Odvolací súd konštatuje, že žalovaný v spore žiadnym vierohodným a nespochybniteľným

spôsobom nepreukázal svoje tvrdenia ohľadne výške čerpania úveru žalobcom. V tomto smere odvolací súd poukazuje na odôvodnenie prvoinštančného súdu, s ktorým sa v plnom rozsahu stotožňuje.

23. Pokiaľ žalovaný až v tomto odvolacom konaní predložil listinné dôkazy na preukázanie svojich skutkových tvrdení ohľadne výške čerpania spotrebiteľského úveru žalobcom (č.l. 281-356 spisu) a zároveň uviedol inú výšku žalobcom zaplatenej celkovej čiastky žalovanému s odkazom na Zmluvu o úvere, t.j. vo výške vo výške 3.972,27 Eur, než akú uvádzal v priebehu prvoinštančného konania (3 081,27 Eur), odvolací súd poukazuje na to, že na tieto prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, nebolo možné prihliadať, pretože nespĺňali procesné podmienky v zmysle ustanovenia § 366 CSP, pričom ich žalovaný mohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.

24. Vzhľadom na uvedené odvolaciu súdu neostala iná možnosť ako rozsudok súdu prvej inštancie v odvolaní napadnutom výroku (druhý výrok) potvrdiť (§ 387 ods. 1, 2 CSP) vrátane závislého výroku o trovách konania (tretí výrok), ktorý v zmysle aplikovanej zásady úspechu podľa § 255 ods. 1 CSP považuje taktiež za správny.

25. Pri rozhodovaní o trovách odvolacieho konania vychádzal odvolací súd z ustanovenia § 396 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 CSP, z ktorého vyplýva: „O nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí“. Odvolací súd pri svojom rozhodovaní aplikoval zásadu zodpovednosti za výsledok (zásadu úspechu) vyplývajúcu z ustanovenia § 255 ods. 1 CSP. V predmetnom prípade bol v tomto odvolacom konaní plne úspešný žalobca, preto mu vznikol voči žalovanému nárok na náhradu trov tohto odvolacieho konania v rozsahu 100%.

26. V zmysle ustanovenia § 262 ods. 2 CSP o výške náhrady trov odvolacieho konania rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

27. Odvolaním nenapadnutý výrok rozsudku súdu prvej inštancie (prvý výrok) zostal nedotknutý (§ 367 ods. 2 CSP).

28. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Banskej Bystrici, ako súdu odvolacieho, pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) CSP (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 CSP nie je prípustné, ak

a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie nie je prípustné proti rozsudku, ktorým sa vyslovilo, že sa manželstvo rozvádza, že je neplatné alebo že nie je a proti uzneseniu v konaní o návrat maloletého do cudziny vo veciach neoprávneného premiestnenia alebo zadržania (§ 76 CMP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania (t.j. ktorému súde je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpis) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Podľa ustanovenia § 447 CSP dovolací súd odmietne dovolanie, ak a) bolo podané oneskorene, b) bolo podané neoprávnenou osobou, c) smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné, d) nemá náležitosti podľa § 428, e) neboli splnené podmienky podľa § 429 alebo f) nie je odôvodnené prípustnými dovolacími dôvodmi alebo ak dovolacie dôvody nie sú vymedzené spôsobom uvedeným v § 431 až 435.

Odvolací súd poučuje strany v zmysle ustanovenia § 160 CSP o možnosti obrátiť sa na Centrum právnej pomoci so žiadosťou a o možnosti požiadať Centrum právnej pomoci o predbežné poskytnutie právnej pomoci v zmysle § 11 ods. 1 zákona č. 327/2005 Z.z. o poskytnutí právnej pomoci osobám v materiálnej núdzi a o zmene a doplnení ďalších zákonov.